

Sygn. akt I A Ca 751/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Krzysztof Chojnowski (spr.)
Sędziowie	:	SA Irena Ejsmont - Wiszowata SA Elżbieta Bieńkowska
Protokolant	:	Sylwia Radek - Łuksza

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **S.A. w S.**

przeciwko **W. Bankowi Spółdzielczemu w J.**

o zapłatę

na skutek apelacji **pozwanego**

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 28 sierpnia 2012 r. sygn. akt V GC 68/12

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.**

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w S. wnosił o zasądzenie od pozwanego W. Banku Spółdzielczego w J. kwoty 193.986,18 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu.

Pozwany W. Bank Spółdzielczy w J. wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Olsztynie uwzględnił powództwo w całości i obciążył pozwanego kosztami procesu.

Sąd ten ustalił, że w dniu 28 czerwca 2010 roku (...) S.A. w S. (dalej jako (...) S.A.) i (...) Sp. z o.o. w O. (dalej jako (...) Sp. z o.o.) zawarli umowę handlową określającą warunki na jakich (...) Sp. z o.o. miał kupować od (...) S.A. wyroby hutnicze. W § 9 tej umowy strony postanowiły, że w celu zabezpieczenia roszczeń (...) S.A. o zapłatę (...) Sp. z o.o. wyda (...) S.A. gwarancję bankową na kwotę nie niższą niż 200.000 złotych. W dniu 29 czerwca 2010 roku W. Bank Spółdzielczy Oddział w J. (dalej jako W. Bank Spółdzielczy) na zlecenie (...) Sp. z o.o. udzielił gwarancji nr (...) na rzecz (...) S.A.. Gwarancja zabezpieczała zobowiązanie (...) Sp. z o.o. wobec (...) S.A. z tytułu zapłaty za zakupione wyroby stalowe, w ramach realizacji zawartej umowy handlowej do wysokości 200.000 złotych. W. Bank Spółdzielczy zobowiązał się zapłacić bezwarunkowo i nieodwołalnie kwotę określonego w gwarancji zobowiązania na pierwsze pisemne żądanie zgłoszone przez beneficjenta, zawierające oświadczenie, iż zleceniodawca nie wywiązał się z zobowiązania wraz z kopią nieopłaconej faktury. Zapłata miała nastąpić w terminie 14 dni od daty otrzymania żądania. Gwarancja była ważna do dnia 28 czerwca 2011 roku i zawierała zastrzeżenie, iż wygasa automatycznie i całkowicie m.in. w przypadku scedowania wierzytelności objętych gwarancją na osoby trzecie.

Sąd I instancji ustalił także, że w dniu 21 marca 2011 roku (...) S.A. i (...) Sp. z o.o. zawarli aneks do umowy handlowej z dnia 28 czerwca 2010 roku, którym zmieniono m.in. § 9 tej umowy w ten sposób, że (...) Sp. z o.o. zobowiązał się do wydania (...) S.A. gwarancji bankowej na kwotę nie niższą niż 300.000 złotych. Ustalono, że żądanie zapłaty wobec gwaranta (...) S.A. będzie mógł zgłosić w terminie do dnia 28 czerwca 2012 roku. Wskazano, iż gwarancja nie może wygasać w przypadku przelewu wierzytelności zabezpieczonej tą gwarancją, w ramach świadczonych na rzecz (...) S.A. usług faktoringu. Oświadczeniem z dnia 7 kwietnia 2011 roku W. Bank Spółdzielczy wprowadził zmiany do udzielonej gwarancji poprzez zwiększenie gwarancji do kwoty 300.000 złotych i wydłużenie okresu ważności gwarancji do dnia 28 czerwca 2012 roku.

Z dalszych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że w wykonaniu umowy handlowej z dnia 28 czerwca 2010 roku (...) S.A. sprzedał (...) Sp. z o.o. towary za łączną kwotę 193.986,16 złotych, która nie została uregulowana. Wierzytelności te (...) S.A. przeniósł na (...) S.A. w W. w ramach łączącej ich umowy faktoringu. (...) uprawniony był do zawarcia w imieniu (...) S.A. umowy zwrotnego przeniesienia wierzytelności w zakresie wierzytelności przysługujących wobec odbiorcy, który nie zapłacił przynajmniej jednej wierzytelności w terminie 60 dni po upływie terminu wymagalności tej wierzytelności oznaczonym na fakturze. Pismem z dnia 14 listopada 2011 roku zawiadomiono (...) S.A. o ogłoszeniu w dniu 10 listopada 2011 roku upadłości (...) Spółki z o.o. Umową z dnia 18 listopada 2011 roku (...) S.A. w W. przeniósł zwrotnie na rzecz (...) S.A. wierzytelności przysługujące mu od (...) Sp. z o.o.

Sąd I instancji ustalił także, że pismem z dnia 5 grudnia 2012 roku „B.” S.A. wezwał W. Bank Spółdzielczy do zapłaty kwoty 193.986,18 złotych. W odpowiedzi na to wezwanie W. Bank Spółdzielczy poinformował, że zapłata nie zostanie zrealizowana z uwagi na wygaśnięcie gwarancji w wyniku scedowania wierzytelności na (...) S.A. w W..

Sąd Okręgowy uznał, że gwarancja bankowa ma charakter umowny i dlatego oświadczenie woli znajdujące się w gwarancji podlega tłumaczeniu według reguł z art. 65 k.c.

Sąd ten zaznaczył, że z treści udzielonej gwarancji wynika, iż Bank zobowiązał się do bezwarunkowej i nieodwracalnej zapłaty kwoty zobowiązania na pierwsze pisemne żądanie powoda (beneficjenta). W gwarancji przewidziano, że gwarancja wygasa automatycznie w przypadku „scedowania wierzytelności objętych gwarancją na osoby trzecie”. Jest to sformułowanie mało precyzyjne i mogące powodować wątpliwości interpretacyjne czy chodzi o wierzytelności z gwarancji (tj. wierzytelności beneficjenta wobec gwaranta) czy też wierzytelności zabezpieczone gwarancją (tj. wierzytelności przysługujące powodowi wobec zleceniodawcy gwarancji (...) Sp. z o.o.), w szczególności w świetle art. 82 Prawa bankowego, w którym wymieniono te dwa rodzaje cesji. Sąd Okręgowy uznał jednak, że sformułowanie to dotyczy wierzytelności z gwarancji. Podkreślił, że świadek A. S., zatrudniony u powoda na stanowisku dyrektora finansowego zeznał, że powód interpretował zapis w gwarancji w ten sposób, iż Bank bezwarunkowo gwarantuje dokonanie płatności za (...) Spółkę z o.o. na wypadek gdyby nie zapłacił on za dostarczony towar, a zapis o przeniesieniu rozumiał w ten sposób, że powód miał zakaz przenoszenia zabezpieczenia na podmioty trzecie, natomiast mógł dysponować swoimi wierzytelnościami. Świadek ten wskazał też, że powód chcąc usunąć wszelkie wątpliwości interpretacyjne dotyczące zapisu gwarancji umieścił w aneksie do umowy z (...) Sp. z o.o. zastrzeżenie,

że gwarancja nie może wygasać w przypadku przelewu wierzytelności zabezpieczonych tą gwarancją, w ramach świadczonych na rzecz sprzedającego usług faktoringu. Sąd Okręgowy podkreślił też, że pozwany po zawarciu aneksu do umowy i rozszerzeniu gwarancji w żaden sposób nie odniósł się do zapisu umieszczonego w aneksie, czym utwierdził powoda w przekonaniu o dopuszczalności cesji wierzytelności na faktora. Powód od 2004 roku związany był umową faktoringu i dlatego zaakceptowanie przez niego sytuacji, w której od początku pozbawiony byłby faktycznie możliwości skorzystania z gwarancji bankowej nie odpowiada zasadom logiki. Celem udzielenia gwarancji przez pozwanego było zabezpieczenie spłaty wierzytelności przysługujących powodowi wobec (...) Sp. z o.o., a zastrzeżenie zawarte w gwarancji, pozbawiałoby go ochrony na wypadek niewypłacalności dłużnika. Jednocześnie Sąd ten zwrócił uwagę, że w regulaminach udzielania gwarancji przez (...) Bank (...) S.A., (...) Bank S.A., Bank (...) S.A., (...) S.A., (...) Bank (...) S.A. nie przewidziano wygaśnięcia gwarancji w przypadku zbycia wierzytelności zabezpieczonych gwarancją.

Dlatego Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo w całości, jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazując art. 353 k.c. w zw. z art. 481 k.c., w zakresie kosztów procesu – art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył apelacją pozwany zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że treść zapisów dotyczących gwarancji zawarta w regulaminach innych banków determinuje treść gwarancji nr (...) udzielonej powodowi jako beneficjentowi gwarancji,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyciągnięcie wniosków sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i uznanie, iż brak reakcji pozwanego na zapis aneksu do umowy handlowej w przedmiocie usunięcia punktu gwarancji normującego jej wygaśnięcie w przypadku cesji wierzytelności nią objętych na osoby trzecie, utwierdził powoda w przekonaniu o dopuszczalności cesji wierzytelności na faktora, pomimo iż obowiązek wprowadzenia stosownych zmian został nałożony na (...) Sp. z o.o., a pozwany pozostałe zmiany gwarancji wyraźnie zaakceptował,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 65 § 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i dokonanie wykładni gwarancji bankowej płatnej na pierwsze żądanie w oderwaniu od literalnego brzmienia jej zapisów oraz z pominięciem zapisu pkt. 4 gwarancji nr (...) stanowiącego o nieprzenoszalności gwarancji,

- art. 6 k.c. poprzez uznanie, że zgodnym zamiarem stron było wykreślenie zapisu pkt. 3 lit. e) gwarancji bankowej nr (...), podczas gdy powód jako strona wywodząca skutki prawne z tego faktu nie powołał na tę okoliczność stosownego dowodu, tj. dowodu z przesłuchania stron,

- art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że gwarancja bankowa jest umową, a nie jednostronnym oświadczeniem woli,

- art. 82 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie wbrew tej normie prawnej, że gwarant (pozwany) nie jest uprawniony do zastrzeżenia niedopuszczalności przelewu wierzytelności zabezpieczonej gwarancją.

Wskazując na powyższe wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy w zakresie okoliczności, które były istotne w rozumieniu art. 227 k.p.c. dla rozstrzygnięcia sprawy, są prawidłowe. Sąd Apelacyjny uznaje je za własne, w pełni dzieląc ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, która odpowiada kryteriom ustawowym zawartym w art. 233 § 1 k.p.c.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że treść zapisów dotyczących gwarancji zawarta w regulaminach innych banków determinuje treść gwarancji bankowej nr (...) z dnia 29 czerwca 2010 roku skarżący wiąże z niekorzystną dla siebie wykładnią postanowienia pkt. 3 lit. e gwarancji nr (...). Tym samym zarzut ten, pomimo błędnego sformułowania, stanowi w istocie zarzut naruszenia prawa materialnego i będzie podlegać ocenie łącznie z pozostałymi zarzutami materialnoprawnymi.

Zarzuty naruszenia prawa materialnego, w tym naruszenia art. 81 ust. 1 i art. 82 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (j.t. Dz. U. z 2012 roku, poz. 1376 ze zm. - dalej jako Prawo bankowe), były nieskuteczne. W pierwszej kolejności wskazać należy, że z art. 81 Prawa bankowego nie wynika, czy udzielenie gwarancji następuje w wyniku zawarcia umowy pomiędzy bankiem a beneficjentem, czy też w drodze jednostronnej czynności prawnej banku. W polskiej doktrynie kwestia źródeł zobowiązania gwaranta jest przedmiotem sporu. Zgodnie z dominującym poglądem gwarancja bankowa jest umową zawieraną pomiędzy bankiem (gwarantem) a uprawnionym z gwarancji (beneficjentem) (tak np. G. T. Umowa gwarancji, S. R. O umowie gwarancyjnej (...) 1993.9.1). Według poglądu mniejszościowego gwarancja bankowa udzielania jest w drodze jednostronnej czynności prawnej banku (J. Pisuliński (w:) Prawo Bankowe, Komentarz pod red. E. Fojcik-Mastalskiej, LexisNexis, Warszawa 2005, s. 324). Sąd Apelacyjny przychylił się do stanowiska, że gwarancja bankowa jest umową. Dla przyjęcia tego stanowiska nie bez znaczenia jest art. 181 Prawa bankowego, który wyraża, aczkolwiek pośrednio, pogląd ustawodawcy w tej sprawie. Stanowisko to przyjmowane jest także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (uchwała 7 sędziów z dnia 16 kwietnia 1993 roku, III CZP 16/93, OSNC 1993/10/166, wyrok z dnia 20 grudnia 1996 roku, I CKU 30/96, LEX nr 1095807).

Jednocześnie Sąd Apelacyjny zgadza się z poglądem, że zawarcie umowy gwarancji bankowej następuje z momentem wystosowania przez beneficjenta żądania zapłaty sumy gwarancyjnej. Do momentu zgłoszenia żądania zapłaty nie istnieje umowa gwarancji bankowej, a jedynie oferta jej zawarcia.

Oczywiście umowa gwarancji bankowej nie może wygasnąć przed jej zawarciem. Przewidziana w pkt. 3 lit. e gwarancji bankowej nr (...) przyczyna jej automatycznego i całkowitego wygaśnięcia w postaci scedowania wierzytelności objętych gwarancją na osoby trzecie (niezależnie od tego, czy chodzi o wierzytelności z gwarancji, czy wierzytelności zabezpieczone gwarancją) dotyczy zatem sytuacji, w których cesja tych wierzytelności miała miejsce po zawarciu umowy gwarancji bankowej nr (...). Tymczasem po zawarciu umowy gwarancji bankowej nr (...) powód nie dokonał żadnej cesji wierzytelności objętych gwarancją na osoby trzecie. Tym samym umowa gwarancji bankowej nr (...) nie wygasła i pozwany zobowiązany jest zapłacić na rzecz powoda dochodzoną przez niego kwotę. To, że powód dokonał cesji wierzytelności zabezpieczonych gwarancją na rzecz (...) S.A. w W. nie ma znaczenia dla odpowiedzialności pozwanego z gwarancji bankowej nr (...), skoro cesja ta miała miejsce przed zawarciem tej umowy gwarancji, przed tą też datą nastąpiła cesja zwrotna.

Nawet jeżeli przyjąć, że umowa gwarancji bankowej jest zawierana wcześniej, tj. poprzez dorozumianą akceptację przez beneficjenta postanowień listu gwarancyjnego z chwilą jego otrzymania, to pozwany i tak ma obowiązek zapłacić na rzecz powoda dochodzoną przez niego kwotę.

Oświadczenie woli znajdujące się w gwarancji podlega tłumaczeniu według reguł z art. 65 k.c. Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 29 czerwca 1995 roku, III CZP 66/95 (OSNC 1995 Nr 5, poz.168) przyjął na tle tego przepisu tzw. kombinowaną metodę wykładni. Metoda ta obejmuje dwie fazy. W pierwszej fazie uznaje się za wiążący sens oświadczenia woli, w jakim zrozumiała go zarówno osoba składająca, jak i odbierająca to oświadczenie. Decydująca jest zatem rzeczywista wola stron. Podstawę prawną do stosowania w tym wypadku wykładni subiektywnej stanowi przepis art. 65 § 2 k.c., który choć mowa w nim o umowach, odnosi się w istocie do

wszystkich oświadczeń woli składanych innej osobie. Gdy okaże się, że strony nie przyjmowały tego samego znaczenia oświadczenia woli, konieczne jest przejście do drugiej, obiektywnej fazy wykładni, w której właściwy dla prawa sens oświadczenia woli ustala się tak, jak adresat sens ten rozumiał i rozumieć powinien. Za wiążące uznać trzeba w tej fazie takie rozumienie oświadczenia woli, które jest wynikiem starannych zabiegów interpretacyjnych adresata. Ustalając znacznie oświadczenia woli należy zacząć od sensu wynikającego z reguł językowych. Przy wykładni oświadczenia woli należy – poza kontekstem językowym – brać pod uwagę także okoliczności złożenia oświadczenia woli, czyli tzw. kontekst sytuacyjny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1960 roku, III CR 436/60, OSNPG 1961, Nr 6, poz. 27), cel oświadczenia woli. Także zachowania przejawione przez strony ex post mogą wskazywać na sposób rozumienia oświadczenia woli (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1978 roku, III CRN 151/78, OSNC 1979, Nr 6, poz. 125).

Powód i pozwany nie rozumieli tak samo sformułowania z pkt. 3 lit. e gwarancji bankowej nr (...). Według powoda sformułowanie to dotyczyło wierzytelności z gwarancji bankowej, zaś według pozwanego dotyczyło ono wierzytelności zabezpieczonych gwarancją.

W oparciu o sformułowanie z pkt. 3 lit. e gwarancji bankowej nr (...) nie sposób ustalić, czy dotyczyło ono wierzytelności z gwarancji bankowej, czy też wierzytelności zabezpieczonych gwarancją. Wprawdzie w pkt. 4 tej gwarancji wskazano, że gwarancja jest nieprzeñośna, ale sformułowanie z pkt. 4 gwarancji nie przesądza, że sformułowanie z pkt. 3 lit. e. gwarancji powód rozumiał i rozumieć powinien w ten sposób, że dotyczyło ono wierzytelności zabezpieczonych gwarancją.

Oceny tego, jak powód rozumiał i rozumieć powinien sformułowanie z pkt. 3 lit. e gwarancji bankowej nr (...) nie mogą determinować przedłożone przez powoda regulaminy udzielania gwarancji przez inne banki już chociażby z tego względu, że przesłanki zapłaty sumy gwarancyjnej określane są w konkretnym liście gwarancyjnym.

Ustalając to, jak powód rozumiał i rozumieć powinien sformułowanie z pkt. 3 lit. e gwarancji bankowej nr (...) należy mieć na względzie okoliczność, że w dniu 22 czerwca 2004 roku powód jako klient zawarł z Handlowy- (...) S.A. w W. (obecnie (...) S.A. w W.) jako faktorem umowę faktoringu określającą zasady nabywania przez faktora wierzytelności pieniężnych z tytułu sprzedaży towarów i świadczenia usług, przysługujących klientowi wobec jego odbiorców i świadczenia przez faktora na rzecz klienta usług dodatkowych. Na podstawie tej umowy faktor nabywał, z pewnymi wyjątkami, wszystkie wierzytelności klienta wobec dłużników, które powstaną w okresie obowiązywania umowy. Wierzytelności będące przedmiotem umowy były zaliczkowane w wysokości do 80% wartości wierzytelności. (...) mógł przy tym w każdym czasie zawrzeć umowę zwrotnego przeniesienia wierzytelności nabytych na podstawie umowy w oparciu o pełnomocnictwo udzielone przez klienta w zakresie wierzytelności przysługujących wobec odbiorcy, który nie zapłacił przynajmniej jednej wierzytelności w terminie 60 dni po upływie terminu wymagalności tej wierzytelności oznaczonym na fakturze. Przed dokonaniem zwrotnego przeniesienia wierzytelności klient zobowiązany był do zwrotu otrzymanej od faktora zaliczki. Powód będąc związany taką umową faktoringu nie mógł rozumieć sformułowania z pkt. 3 lit. e gwarancji bankowej nr (...) w ten sposób, że dotyczyło ono wierzytelności zabezpieczonych gwarancją. Na podstawie umowy faktoringu powód był bowiem zobowiązany przenieść na rzecz faktora wierzytelności zabezpieczone gwarancją bankową nr (...). W takiej sytuacji udzielenie przez pozwanego na rzecz powoda gwarancji bankowej, która wygasłaby automatycznie i całkowicie w przypadku scedowania wierzytelności zabezpieczonych gwarancją nie miałyby żadnego znaczenia. Taka gwarancja bankowa nie zabezpieczała bowiem roszczeń powoda o zapłatę ceny z tytułu umów sprzedaży zawartych w okresie obowiązywania umowy handlowej z dnia 28 czerwca 2010 roku.

Ustalając znaczenie sformułowania z pkt. 3 lit. e gwarancji bankowej nr (...) należy mieć na względzie cel, w jakim pozwany udzielił tej gwarancji. Celem tym było zabezpieczenie roszczeń konkretnego wierzyciela, tj. powoda o zapłatę za wyroby stalowe nabyte od powoda przez zleceniodawcę, tj. (...) Sp. z o.o. w O. w ramach realizacji umowy handlowej zawartej pomiędzy powodem a zleceniodawcą. Nie można zatem uznać, że sformułowanie to obejmowało sytuację, w której powód scedował na osobę trzecią wierzytelność zabezpieczoną gwarancją, ale która to wierzytelność została zwrotnie przeniesiona na powoda i powód dochodzi od pozwanego zapłaty, albowiem zleceniodawca nie zapłacił

powodowi za wyroby stalowe nabyte od powoda przez zleceniodawcę w ramach realizacji umowy handlowej. Taka sytuacja zaistniała zaś w niniejszej sprawie.

Na to, że powód rozumiał sformułowanie z pkt. 3 lit. e gwarancji bankowej nr (...) w ten sposób, że dotyczyło ono wierzytelności z gwarancji bankowej, a nie wierzytelności zabezpieczonych tą gwarancją wskazuje także fakt zawarcia w aneksie z dnia 21 marca 2011 roku do umowy handlowej z dnia 28 czerwca 2010 roku zastrzeżenia, że gwarancja nie może wygasać w przypadku przelewu wierzytelności zabezpieczonej tą gwarancją w ramach świadczonych na rzecz sprzedającego usług faktoringu. Zawierając to zastrzeżenie w aneksie do umowy handlowej powód chciał usunąć wątpliwości interpretacyjne, jakie mogły rodzić się na tle sformułowania z pkt. 3 lit. e gwarancji bankowej nr (...).

W kontekście tego, że sformułowanie z pkt. 3 lit. e gwarancji bankowej nr (...) rzeczywiście budziło wątpliwości uznać należy, że brak reakcji pozwanego, któremu dostarczono aneks z dnia 21 marca 2011 roku, na wskazany przez powoda sposób rozumienia przez niego tego sformułowania oznaczał akceptację takiego sposobu rozumienia tego sformułowania. Wola może być bowiem wyrażona wprost: przez ustne czy pisemne złożenie określonego oświadczenia woli, ale również, o ile ustawa nie stanowi inaczej, w sposób dorozumiany, przez każde zachowanie, w tym także przez milczące zaakceptowanie oświadczenia woli drugiej strony, milczenie jest bowiem jedną z postaci dorozumianego oświadczenia woli (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 października 2010 roku, II CSK 210/10, Lex nr 674200).

Tym samym nieuzasadnione okazały się także zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, iż brak reakcji pozwanego na zapis aneksu do umowy handlowej w przedmiocie usunięcia punktu gwarancji normującego jej wygaśnięcie w przypadku cesji wierzytelności nią objętych na osoby trzecie utwierdził powoda w przekonaniu o dopuszczalności cesji wierzytelności na faktora, a także art. 6 k.c. poprzez uznanie, że zgodnym zamiarem stron było wykreślenie zapisu pkt. 3 lit. e gwarancji bankowej nr (...).

Wobec powyższego apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

Skarżący w całości przegrał proces w drugiej instancji, wobec czego stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. winien on zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania odwoławczego, które obejmują koszty zastępstwa procesowego strony powodowej w postępowaniu odwoławczym, ustalone w oparciu o § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zm.).